

studietijd in anderen. Als wil, te breken kunt ge geen bij een gelede, dat het steit aan uw zin, dat uw uw boezem-heel gewoon eman. Als deucht van het woordelijkheid van den weg om vrouw of

acht van dwaest geval, dat zou vervallen. wille van het fgodendienaar stad uit te pardon ken-derzoek doen. van afgoderij nooit zeggen. hten de hand

n 1950. Daar leer een gan-doot. Ik denk hte. Maar er Deut. 13, dat gansche stad ig besef, dat In 1950 heb- synode het om maar de n den eerbied maal aan alle

en ultval aan gaat me er- op een ver-ast: ge moet Heere Jezus Ge moet giek-ook maar één oogt aan den 2, uit begeer-te hebben do-risten dat het d. Dat er aan en bang, dat ze de grond-ielden veel-che gemeente

studietijd vol-gen moet. Ge rtellen in een n Heere ziet, . De Heere is ult ge in uw oe den Heere en geheel uw t ge nu reeds am belijft —

de beteekenis abt, waarnaar aus voor ge-

den weg des egenover God tferming hen in verwerpen, tferming; ze aren zich van ent het werk un oogen af-

er Gods volk, us hun schonk kregen moed vader Abra-aet leven van n hij tot zich-geweest zijn, l konden krij-hun maaltijd. zin van een

alsels, waarin ods zijn „ver-Heere Jezus, n discipelen,

zijn, wat wij

zouden noemen: situatietekeningen. In een gelijkenis wordt een situatie beschreven, zooals deze zich voordoet bij de komst van het koninkrijk Gods en zoo dikwijls als het koninkrijk zich baan breekt.

Maar deze situaties zijn slechts „openbaar” voor de „kinderkens”, Jezus’ discipelen, niet voor de „wijzen” en „verstandigen” (Marc. 4: 11 vv.). De Heilige Geest, die de diepten van wijsheid en ontferming, als God werkt en Zijn koninkrijk doet komen, onderzoekt en kent (1 Cor. 2: 10), geeft ons oog voor deze verborgenheden, als ze rondom ons vervuld worden. Anders zouden wij er allen blind voor zijn.

Vooraf in tijden van reformatie, als God omziet naar Zijn verstrooide en afgedoolde volk, worden de verborgenheden des koninkrijks heerlijk vervuld tot vertroosting van den „geestelijken mensch”, die alle dingen geestelijk onderscheidt, maar den „natuurlijken (kerk-)mensch” is het „dwaasheid”, 1 Cor. 2: 14, 15. Zulke geestelijke menschen werden ook de tollenaars en zondaren, die tot zichzelf kwamen.

En zoo verging het óók vele Joden op den Pinksterdag, toen ze oog kregen voor de diepten van ontferming Gods, die er lagen in de komst en den arbeid van onzen Heere Jezus Christus, over wien ze zeven weken te voren nog geroepen hadden: „kruis Hem”. „Ze werden verslagen in het hart”. Hand. 2: 37.

En telken male herhaalt zich in de geschiedenis van Gods kerk de situatie, waarin de verloren zoon tot zijn verlaten vader zegt: „Ik heb gezondigd — ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden”.

Dit is een onbedriegelijk kenmerk van elken echten wederkeer!

Zoo ging het ook toen de gemeente te Corinthe tot haarzelve kwam, nadat het eerst hard tegen hard gegaan was tusschen Paulus en haar. Er kwam een andere „geest” in de gemeente. De hóóge, hárde toon werd niet meer gehoord. Er kwam een droefheid naar God, die een onberouwelijke bekeering tot zaligheid werkte en die zich openbaarde in vele vruchten: „ziet — hoe groote naarstigheid heeft het in u gewrocht, ja verantwoording (d.i. ze boden Paulus hun verontschuldiging aan), ja onlust, ja vrees, ja verlangen, ja ijver, ja wraak (d.i. herstel van recht). Gij hebt in allen deele doen blijken dat gij recht stond in deze zaak”. 2 Cor. 7: 10, 11. — Zoo kwam er in Corinthe een waarlijk vrijgemaakte gemeente des Heeren. En hieraan weten óók wij, dat wat er in de laatste jaren onder ons is gebeurd geen „werk uit menschen is, dat gebroken zal worden”, maar echte wederkeer uit God en tot God, zoo daar óók onder ons gevonden wordt: het tot zichzelf komen, zoodat wij schuld bewust oog krijgen voor het verval van Gods kerk in ons land en voor de ernstige situatie tegenover den HEERE God, waarin deswege de Geref. Kerken zijn geraakt, om maar te zwijgen van de verbondswraak, die de Christenheid thans treft.

En naarmate de HEERE wil voortgaan Zich over ons te ontfermen, zal er óók onder ons gevonden worden een steeds meer tot onszelfe komen en zullen we vóórt schrijden van het onrecht, dat ons in 1944 is aangedaan en nog steeds gehandhaafd wordt, tot het steeds dieper inzicht verkrijgen in de verlaten van Gods verbond en in de solidaire schuld, waaraan ook wij tegenover God schuldig staan als deel van de Christenheid in Nederland.

Die belijdenis: „wij hebben gezondigd — wij en onze vaders — wij zijn niet waard Uw volk genaamd te worden” moge steeds luider onder ons gehoord worden. Dat is altijd de kracht van Gods ware volk geweest in zware tijden, waarin het meerendeel verging door Gods toorn!

De rouwklacht van Zach. 12, toen God over de inwoners van Jeruzalem beloofde uit te storten „den Geest der genade en der geboden” en zij aanschouwen zouden „in Wien ze gestoken” hadden, welke rouwklacht letterlijk werd gehoord, toen onze Heere Jezus Christus op den Pinksterdag Zijn gemeente vrijmaakte uit den afval van het Joodsche volk, dat toen in feite niet meer waardig was Zijn volk genaamd te worden.

Deze rouwklacht, (omdat ook wij meegedaan hebben) en in véél opzichten nog niet los zijn van den „tijdgeest”, geeft óók den diepen grondtoon aan onzen lof des HEEREN, dat Hij naar ons heeft willen omzien in de laatste jaren.

Ja waarlijk, ómzien, zooals iemand omziet naar hetgeen hij verloren heeft.

Dat behoeft nog niet te zijn een persoonlijke verlorenheid voor God. Dat soms ook wel! Velen hebben toch beleiden hoeveel zegen de kerkstrijd der laatste jaren hun heeft gebracht, waardoor ze de schatten van hun doop, (eertijds als in een akker verborgen) hebben teruggevonden. Maar ook al hadden we niet persoonlijk de kracht der godzaligheid verloochend, als gemeenschap, als Geref. kerken in het verleden, als Christenvolk hebben we toch méé gaande gemaakt dien toorn Gods, dien we thans van den hemel zien openbaar worden.

Hoe bitter nóódig was het niet, dat Hij naar ons omzag!

Zóó is de verloren zoon onder de krachtige hand Gods tot zichzelfe gekomen, in den weg van vernedering en schaamte.

Laat die vernedering er toch ook onder ons zijn! Omdat God de HEERE met krachtige hand ook ons vernedert! —

Ja zeker — óók ons! Vrijgemaakten! En heeft Hij daartoe niet het recht? Welk een klein beginsel der gehoorzaamheid heeft de allerheiligste onder ons nog maar! Heeft God de HEERE niet vele rechtmatige redenen ons te drukken, óók na ontvangen genade en aanyankelijken wederkeer?

We moeten niet doen alsof ons iets „vreemds” overkwame en de heele wereld erbij roepen!

Wanneer wij in veel ellende en smaad, die ons van bijna elke „kerkelijke zijde” wordt aangedaan en die (naar ik denk) nog véél grooter zal worden, Zijn hand niet opmerken, waar zullen we dan de kracht vandaan halen dit alles te verduren?

Uit onze bitterheid? Uit onze ongebroken principieele „palstaanderij”? Uit synodalen afkeer?

Ik vrees, dat de HEERE bezig is ons dit alles grondig af te leeren. Of eigenlijk is dat geen vrees, maar een wensch, een bede. „Want God wederstaat de hoovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade”. 1 Petrus 5: 5b.

Op die genade moet ons oog gevestigd zijn, want daar ligt de kracht der vrijgemaakte gemeenten onzes Heeren.

Eindelijk, eindelijk kwam de verloren zoon tot zichzelfe. Toen kregen de omstandigheden niet langer de schuld. Toen bleef hij niet zien op de burgers van dat land, die hem weigerden van den zwijnendraf te eten, toen brak de belijdenis door: „ik heb gezondigd”.

Toen werden zijn schreden gericht op den weg der verhooging!

Wij moeten niet twifelen of de HEERE wil ons in dezen weg al onze zonden gaarne vergeven, zoodat wij met onze kinderen onder Zijn oordeelen niet vergaan. Al lijden wij mee onder de gevolgen der zonden van de Nederlandsche Christenheid, ja van het gansche hedendaagsche menselijke geslacht, wij mogen gelooven, dat in den weg van belijdenis en bekeering voor ons de verdoemenis uit Gods oordeelen wordt weggenomen. Is dat niet een groot ding?

Wie weet hoevelen buiten onze kerken nog zouden óphooren en tot zichzelfe komen om te breken met de kerkelijke zonden, waaraan ze thans nog mede schuldig staan, zoo wij, meer dan tot nu toe, openlijk beleiden ons aandeel in de schuld, dat de oordeelen Gods thans op de aarde zijn. Zoo winnen we (als het God behaagt) onzen naaste voor Christus. Door onzen godzaligen wandel zonder veel gerucht.

Bekommernis vervult vele harten. En niet zonder reden. In dezen zondenooft heeft de prediking een taak. Moge toch nooit onder ons postvatten de gedachte, alsof het troosten van Gods volk maar een goedmoedelijke bezigheid zou zijn, alsof schematische lijnen en scherp uitgewerkte theorieën den inhoud der prediking moeten vormen.

Ge moet standvastig bidden voor uw predikanten, vooral des Vrijdags en des Zaterdag, opdat ze niet bij het overdenken der prediking gevangen raken in de netten der hedendaagsche toonaangevende theologische wetenschap.

Ook onze professoren en studenten staan daaraan bloot. Zij zijn voortdurend bezig met den arbeid der wetenschap, die lang niet zonder gevaar is. Wij allen moeten dagelijks waken tegen de listige omleidingen des duivels, die niet ophoudt ons aan te vechten en kon het zijn ons te verleiden om mee te doen aan den onderlingen strijd in de afvallige theologie, terwijl onder de hand Gods volk verkommert en verhongert. Want niet de theologie, maar het levende Woord des HEEREN is het brood des levens. Terwijl Farizeeën, Sadduceeën en Schriftgeleerden een verbeterden onderlingen strijd voerden en in allerlei scholen verdeeld waren, vergaderde onze Heere Zijn schapen. Hij verloor hen uit de hand der kwade herders en gaf hun het eeuwige leven.

Dat goede werk verrichtte Hij ook onder ons. Daarin te mogen deelen moet ons alles waard zijn! Laat ons daarom maar wat verduren, zonder direct op te springen! Laten we elkander liefhebben!

Laat ons maar wat stil zijn met het oog op onzen Heer, zonder op elken slag terug te slaan!

Weet u waarom? —

Om onze heerlijke roeping en verkiezing als vrijgemaakte gemeenten van Christus niet uit het oog te verliezen. Want de HEERE heeft ons niet vrijgemaakt om als een „nieuw kerkje” het bestaande getal met één te vermeerdere.

Dat lijkt nog wél zoo: „de secte der één-en-dertigers”! Maar hoe meer we tot onszelfe komen, des te méér zal ons verschrikken de blindheid als van Hofni en Pinehas, waarmee ons volk geslagen is en hoe valsche er geprofeteerd wordt omtrent den HEERE, van wiens gramschap het meerendeel geen flauw vermoeden heeft.

Laat ons daarom veel geduldig verdragen om de aandacht maar niet af te leiden van ons profetisch getuigen, waarin de profeten van het Oude verbond, staande onder een afvallig bondsvolk, ons zijn vóórgegaan, opdat allen die den HEERE vreezen oog krijgen voor wat er werkelijk gaande is en bewaard blijven om mee te doen aan den kruistocht tegen de „Filistijnen”, waartoe de Christenheid zich thans aangordt vleesch tot haar arm stellende.

Daarom zullen we, zooveel in ons vermogen is, alles moeten vernijden wat de gedachte van een „nieuwe secte” een „nieuwe kerk”, „één erbij”, zou kunnen

Samenspreking áf gelast

We hebben eenige weken geleden den jaarlijkschen Schooldag te Kampen bezocht en hebben natuurlijk ook even een Broederwegje gemaakt. Even een kijkje genomen in het gebouw van de Theologische Hoogeschool, een vluchtigen blik geworpen in de eivolle Nieuwe Kerk, waar een van de Kamper dominees rare dingen stond te zeggen aan het adres van de gesichte sprekers van den middag: K. S. en Ds Vogel.

Het was daar op den Broederweg een gezellige drukte. We hadden dat nooit zoo gedacht van Kampen. Maar het was ons of we door de drukte van onze onvergetelijke Kalverstraat weer eens ouderwets werden meegedragen. Van achter weggeschoven gordijnen en vanuit geopende vensters leefden de bewoners van den Broederweg mee. Ook vanuit een open venster van een statige huizinge aan die straat. Vroeger bewoond door Prof. Dr T. Hoekstra. Daarna door Dr R. J. Dam. Thans door een hoogleraar van de school aan de Oudestraat 6. Juist een dag voor den Schooldag was hij daar als professor „opgetreden”. Van dat optreden zijn we geen getuige geweest. Maar wél van zijn optreden een dag na zijn optreden als hoogleraar.

Dat zat zóó. Als gezegd was een vensterraam van zijn statige heerenhuizinge opgeschoven en een groepje jongelui verdronk zich in de vensteropening en zag de drukte van gaande en komende menschen aan. Ze hadden er blijkbaar schik in en zochten naar bekenden. Hetgeen te begrijpen is. Van aangezicht zijn wij vrijgemaakten en zij synodalen elkander nog wel bekend. En op een gegeven moment hadden de jongelui bekenden ontdekt. Vrijgemaakte bekenden. En de bekenden ontdekten hen. Kwamen op het venster af. Handen werden uitgestoken.....

„De samenspreking kan beginnen”, dachten we. Waartegen op hun standpunt, gezien de besluiten van de Haagse synode, waarvan ook Dr A. de Bondt als plaatselijk predikant deel uitmaakte, geen bezwaar kon bestaan. Wij hadden er ook zoo niets op tegen. Alleen: we hadden 's morgens Ds D. van Dijk gehoord — „alleen”, zoo dachten we, „als die vrijgemaakten nu maar niet praten maar preeken”.

Maar dat alles was buiten den waard gerekend. Dat wil zeggen buiten den huiswaard. Den huiswaard van genoemde jongelui. Want juist op het oogenblik, waarop de samenspreking beginnen zou aan weerszijden van het venster, trad achter de jongelui, die in de heerenhuizinge zich bevonden, de huiswaard binnen.

We hebben toen het optreden van een pas opgetreden hoogleraar gezien. Had hij in zijn inaugurele oratie den vorigen dag aan zijn studenten verklaard met grooten schroom en schuchterheid hen tegemoet te treden, van schroom en schuchterheid was in zijn optreden daags daarna niets te merken. Hij vond, dat jongelui, die te zijnen huize wonen, het ál te bont maakten.

Van de samenspreking kwam niets. Van het „niet praten, maar preeken” bijgevolg ook niets. De jongelui werden van het venster weggecommandeerd. En de hoogleraar sloot het venster. Daarna ook de gordijnen. De samenspreking werd afgelast.

Even later ging één der ramen van een dakvenster open.

En een jonge knaap keek uit den hoogte hoe druk het toch wel was.

Toen sloot die jongen als een orgelpijp Zijn klanken vielen in de lucht, zoo rijp, Als jonge kersen, wen een lentewind in 't boschje opgaat en zijn reis begint.....

D. E. C.

voeden: de zaak van den Zone Gods en de majesteit van het Woord Gods, hetwelk wij te prediken hebben, gedooft het niet!

Om oog en oor niet af te leiden van den ernst van den toestand!

Laten we toch vooral oppassen om niet méé te doen met den HEERE God tot het uiterste te brengen!

Naarmate wij meer leeren onszelf te vernederen onder Zijn hand, zullen we óók des te krachtiger zijn in den HEERE!

Hoe vernederd en zwak en gebroken waren niet dikwerf onze vaders in hun zwaren strijd. Calvijn is wel zóó bedroefd geweest, dat hij soms dagen lang niet wist, wat hij doen moest. Zij beleiden hun kracheloosheid.

Zij waren niet groot — zij waren slachtschapen van Christus. Maar in al die situaties wierpen ze hun bekommernis op den HEERE en waren sterk in hun hoop op God, die hen verhoogde zou te zijner tijd.

Die heerlijke belofte hebben wij ook!

Als wij zwak zijn in onszelfe, zijn we machtig in onzen Heer.

Des te grooter Hij in onze oogen is, des te gereeder zullen we onze zorgen op Hem werpen.

Hoe zwak stond de zaak van Jezus er schijnbaar